

Quan la JEC té raó

«La JEC fa bé a l'hora d'exigir que la senyora Ponsatí viatgi a Madrid per jurar la Constitució Espanyola. Compleix amb una llei que no ha estat derogada»

A l'article anterior (de fa dues setmanes) els parlava del coratge que han de tenir els mitjans de comunicació. Coratge i precisió. Qualitats difícils pels temps que corren. Les pressions són moltes: dels poders econòmics sobretot. Però també personals. El periodisme i els polítics han agafat un nivell de conxorxa al nostre país que es fa difícil de desllorigar. Penso que, com succeeix als països seriosos, els polítics haurien de deixar de donar la imatge que són com uns actors més i abandonar el vici de barrejar-se i tutejar-se amb el periodisme. Si les distàncies es guardessin, tots hi guanyaríem. La democràcia, sobretot.

Adicionalment, als mitjans caldria demanar-los que, a més a més, ajudessin a formar a la gent. Que ajudessin a formar-nos un criteri propi. I per tal d'aconseguir-ho cal, primer de tot, ser independent personalment (el que apuntava més amunt) i, de pas, també conèixer del tema del qual es parla. Ser curiós -sense curiositat no hi ha periodisme-.

Aquests dies hem pogut observar la picabaralla entre la senyora Ponsatí -elegida diputada al Parlament Europeu (PE)- i la Junta Electoral Central (JEC). En realitat, no és una picabaralla. De fet, no és res. Un sidral muntat pels mitjans de comunicació. Fixin-se que la senyora Ponsatí ni ha piulat. Tot s'ho han cuit els mitjans de comunicació amb l'objectiu de fer bullir l'olla. Res més. Analitzem els fets.

Quan es van fixar les regles del sistema d'elecció del PE, es va deixar a cada estat membre que fixés la seva normativa interna: sistema electoral, procediments de recompte, acreditacions, etc. Cada estat va implementar el sistema com, més o menys, ja venia fent per a les seves eleccions als respectius parlaments. A Espanya es va optar per fixar una circumscripció única, un recompte determinat i un protocol específic: jurar la constitució espanyola entre altres coses. I això es va implementar en forma de llei.

La recent sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) va estimar, arran el recurs que tots coneixem, que aquests procediments que els estats estableixen no podien limitar un fet fonamental: un cop elegit, el ja diputat es governa per les disposicions i normes que estableix el PE. I res més. Un cop elegit el candidat, mitjançant les regles fixades per cada estat membre, aquell candidat esdevé automàticament diputat. Deixa d'estar parlamentàriament guiat per les regles estatals i passa a regir-se per les normes i disposicions que dicta el mateix PE. Per tant, la llei espanyola que regulava determinats actes que el diputat europeu electe havia de dur a terme, no són necessaris ni requerits. En conseqüència, la llei espanyola que regula les eleccions al PE s'ha de modificar.

Com que aquesta llei no s'ha modificat (malgrat que el TJUE hagi dictat sentència), la llei continua vigent. Que les decisions que es deriven d'aquesta llei són invalidades pels actes del PE automàticament? Segur. Però la llei s'ha complert mentre estigui en vigor, a desgrat de la paradoxa que genera l'anul·lació immediata dels seus efectes -una mena d'ignorància-. Per tant, la JEC fa bé a l'hora d'exigir que la senyora Ponsatí viatgi a Madrid per jurar la Constitució Espanyola. Compleix amb una llei que no ha estat derogada.

Qui ha incomplert? Els polítics i els lletrats del Congrés de Diputats. Aquesta gent hauria d'haver esmenat la llei en línia amb la sentència del TJUE. Però com que, en línies generals, els nostres polítics tenen tendència a parlar molt i a ser laxos en les accions, cap polític s'ha preocupat d'aquest tràmit tan evident. Per tant la JEC (malgrat que em dolgui donar la raó a aquest niu de franquistes) té raó en aquest cas.

Seria bo que de tot això algú n'hagués informat convenientment. Jo no sóc advocat. Però una cosa sí he après: el dret, fins i tot en règims dictatorials, manté una certa lògica. Només cal preguntar-se quina és la lògica que s'amaga darrere de determinades decisions judicials.

Es té la tendència a carregar els neulers sobre els jutges quan una sentència sembla il·lògica (per exemple en temes de violació, el fet és freqüent). Però massa sovint al darrere sempre s'hi acaba amagant un legislador (un diputat) incompetent o lax. I el periodisme hauria d'anar a l'origen de les malalties. I no deixar-se enlluernar per les febrades... ni fer-se còmplices de les operacions de distracció generades pel "col·legues" polítics.